Не знаю, що сталось зо мною,
Сумує серце моє;
Їй казка стара ні спокою,
Ні сну мені не дає.

Повітря свіже й прозоре,
І Рейну повільний плин;
В вечірньому сяйві гори
Звели гряду верховин.

Красуня на верховині
Одна сидить в самоті,
Вона в золотім одінні,
Розчісує коси злоті.

Із золота гребінь у неї,
І пісню співає вона,
І силою вабить своєю
Пісня її чарівна.

Плавця у човні малому
Проймає до серця біль,
Він дивиться вгору — й тому
Не бачить каміння між хвиль.

Зникають в потоці бурхливім
І човен, і хлопець з очей;
І все це своїм співом
Зробила Лорелей.